

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti **žalovanému: Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2010, č. j. 13853-5/2010-ERU, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: FVE SUN VIK 2 s.r.o.**, se sídlem 28. října 438/219, Mariánské Hory, Ostrava, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 6. 2015, č. j. 62 A 97/2013 - 131,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadla osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo k žalobě nejvyššího státního zástupce zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2010, č. j. 13853-5/2010-ERU. Tímto správním rozhodnutím byla stěžovatelce udělena licence č. 111018011 na výrobu elektřiny na dobu 25 let s tím, že rozsah podnikání, technické podmínky a seznam provozoven je uveden v příloze k licenci. Dle přílohy celkový instalovaný elektrický výkon elektrárny činí 1,589 MW a licence se týká provozovny na pozemku parc. č. 2085/20 v katastrálním území Chomutov I.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, uvedl, že žalobu podal nejvyšší státní zástupce, který je k podání žaloby aktivně procesně legitimován, shledá-li k jejímu podání závažný veřejný zájem, jak vyplývá z § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.

ř. s.“). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 - 70 (dostupného z www.nssoud.cz stejně jako další zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, záleží na nejvyšším státním zástupci. Existence závažného veřejného zájmu je pak v takovém případě presumována.

[3] Dle krajského soudu nemůže být smyslem žaloby podané dle § 66 odst. 2 s. ř. s. realizace neohrazeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů. Z povahy věci podání takové žaloby na sklonku k tomu určené tříleté lhůty za situace, kdy v mezidobí žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení a kdy jsou již stabilizovány právní vztahy navazující na udělení licence, představuje nepochybný zásah do právní jistoty stěžovatelky. Takové narušení právní jistoty tedy musí být vyváženo vskutku závažným důvodem, který by vyvážil negativní důsledky případného zpětného přehodnocení právních závěrů, na nichž stojí rozhodnutí o udělení licence. Závěr o důvodnosti žaloby tak dle krajského soudu musí být založen vyloženě na závažných zjištěních, která opravňují k závěru, že nemohla být dána dobrá víra žadatele o udělení licence.

[4] Krajský soud poukázal na § 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném do 17. 8. 2011 (dále jen „energetický zákon“), dle něhož fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Dle uvedeného ustanovení musí mít energetické zařízení technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Podle § 9 písm. d) vyhlášky č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“), se technické předpoklady u energetických zařízení ve zkušebním provozu prokazují mj. dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zprávou o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem.

[5] V souvislosti se zprávou o revizi krajský soud zdůraznil, že v řízení o udělení licence musí být transparentně prokázáno, že energetické zařízení bylo revizním technikem skutečně zkontrolováno. Revizní zpráva je jediným dokladem, z něhož se ověřuje samotná technická dokončenost zařízení, a musí být zpracována po prohlídce dokončené fotovoltaické elektrárny.

[6] Krajský soud prováděl dokazování ke skutkovému stavu, který zde byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vyslechl tehdejší zaměstnance žalovaného, a to Ing. P. P., Ing. Mgr. J. V. a Ing. R. K. Dokazováno bylo rovněž záznamy z DVD a CD. Krajský soud vzal z dokazování za prokázané, že dne 20. 12. 2010 (tj. téměř měsíc po vydání licence) byla část elektrárny okolo kiosku S2 ve stavu rozestavěnosti a nebyla dokončena. I ze záznamu ke dni 23. 12. 2010 vyplynuly pochybnosti o dokončenosti elektrárny vzhledem k visícím kabelům volně vedoucím po zemi a nepropojené části fotovoltaických panelů. Soud pak zhodnotil, že ke dni 26. 11. 2010, kdy bylo vydáno rozhodnutí o udělení licence, a tudíž ani dne 18. 11. 2010, kdy měla proběhnout revize, nebyla elektrárna dokončena. Jde o skutečnosti, které zásadním způsobem zpochybnil obsah revizní zprávy, dle níž „[b]yla provedena kompletní

pokračování

elektroinstalace fotovoltaických panelů, jejich zapojení do DC string boxů a propojení s rozvodnou S2.“

[7] Dle napadeného rozsudku žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když udělil dne 26. 11. 2010 licenci stěžovatelce, která splnění technických předpokladů pro udělení licence nedoložila. Vada revizní zprávy nebyla a ani nemohla být odstraněna v řízení před soudem. Krajský soud uvedl, že s ohledem na nedokončenost elektrárny před rozhodnutím o udělení licence lze jen obtížně dovozovat, že by stěžovatelka byla v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence. Z tohoto důvodu rozhodnutí o udělení licence zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že bylo porušeno její právo seznámit se s důkazy a vyjádřit se k nim. Krajský soud se vůbec nezabýval přípustností a způsobilostí důkazů, zejména se jedná o protokol o zajištění důkazu ohledáním věci nemovité datovaný dnem 23. 12. 2010 a jemu předcházející usnesení o zajištění důkazu ze dne 22. 12. 2010. Stěžovatelka namítla, že usnesení o zajištění důkazu nenaplnuje zákonné podmínky pro jeho vydání, a to s ohledem na princip přiměřenosti, u nějž odkázala na § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „správní řád“). Na námitky stěžovatelky vůči takovému způsobu provedení kontroly vtělené do vyjádření ze dne 17. 7. 2014 krajský soud nereagoval.

[9] Záznamy měly být dle původní verze žalobce a žalovaného součástí správního spisu. Jeho součástí však nikdy nebyly a objevily se teprve v březnu 2015 v policejních záznamech a spisech, kam je měli doložit svědci vyslechnutí krajským soudem. Protokol o jejich pořízení navíc nebyl sepsán dne 23. 12. 2010, ale byl antedatován, čemuž se svědci ve svých výpovědích ani nebránili, tudíž jejich výpovědi dle stěžovatelky mohou být jen stěží důvěryhodné. V protokolu je navíc zjevný nedostatek, jelikož je v něm uvedeno, že „*na FVE nejsou zapojeny měniče*“, což vyvolává zásadní pochybnosti o odbornosti a důvěryhodnosti zúčastněných pracovníků.

[10] V řízení před krajským soudem se předmětné záznamy objevily až v den nařízeného jednání. Do té doby do nich nebylo možno nahlédnout, ačkoli o to zástupkyně stěžovatelky žádala a požadovala předložení zmíněných záznamů, naposledy ještě 12. 6. 2015 a 16. 6. 2015, tedy 6, resp. 2 dny před jednáním a rozhodnutím soudu. Tehdy bylo zástupkyni stěžovatelky sděleno, že tato dokumentace není součástí spisového materiálu. K těmto tvrzením stěžovatelka navrhla důkaz výsledkem advokátní koncipientky jejího tehdejšího advokáta. Záznamy na DVD a CD krajský soud obdržel od Policie České republiky, dle časového razítka k tomu mělo dojít dne 15. 4. 2015. Stěžovatelka tak dovozuje, že nikým z účastníků nezhlédnuté záběry měl v držení některý soudce, který v rozporu se zákonem nezařadil jejich zařazení do spisu a umožnění jejich zhlédnutí účastníkům řízení, což představuje porušení § 45 odst. 7 s. ř. s.

[11] Teprve při jednání dne 18. 6. 2015 byla stěžovatelka seznámena s těmito záznamy. V tuto chvíli však již neměla prostor k jejich posouzení a kritickému zkoumání, natož prostor pro realizaci svého práva na pořízení kopií záznamů. Ještě v den soudního jednání měla pocit, že celá věc je prostým nedorozuměním a její argumentace celou situaci vysvětlí.

Pokud by jí byl poskytnut reálný prostor, byla by schopna přinejmenším významnou část tvrzení a závěrů dovozovaných ze záznamů vyvrátit. Většina záběrů se totiž věnuje lokacím odlišným od FVE SUN VIK 2. V době jednání soudu k tomu však neměla jakoukoli reálnou možnost. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2008, č. j. 1 As 18/2008 - 68, musí mít účastník možnost seznámit se s důkazy předloženými soudem ve formě a době přiměřené jejich relevanci, tedy v případě potřeby i písemně a předem. Rovněž podle Evropského soudu pro lidská práva je zásada kontradiktornosti jednou ze základních součástí práva na spravedlivý proces. Stranám sporu musí být dána možnost seznámit se stanovisky a důkazy předloženými soudem za účelem ovlivnit jeho rozhodnutí.

[12] Stěžovatelka se dále neztotožňuje se způsobem, jakým byly vypořádány její důkazní návrhy výsledkem D. Z. a stanoviska distributora o výrobě elektřiny i v den kontroly. Nelze odmítat provedení svědecké výpovědi z důvodu, že by svědek nevyvrátil výpověď jiného svědka.

[13] Krajský soud dále dle stěžovatelky činil ve vztahu k revizní zprávě odborný závěr o otázce, která nebyla právní. Energetický zákon vyžaduje, aby energetické zařízení mělo technickou úroveň, nikoli že má vypadat tak či onak, navíc od okamžiku revize vždy stejně. Krajský soud přitom zcela ignoroval, že dle doložených důkazů byla elektrárna v daný den již ve zkušebním provozu a vyráběla elektřinu. Elektroinstalace nemohla nebýt hotova před 18. 11. 2010, neboť částečně vede v zemi a byla vytrvale zasněžena celý měsíc. Klimatické podmínky její následné položení neumožňovaly. Pokud by snad v prosinci 2010 nebylo několik panelů propojeno, neznamenaloby to samo o sobě nic meritorního, neboť to mohlo být dáno např. probíhajícími zkouškami.

[14] Stěžovatelka považuje zjištění skutkového stavu krajským soudem za nedostatečné. Svědecké výpovědi jsou ve vztahu k identifikaci či přesnosti popisu míst naprosto nedostatečné. Ve výpovědích svědků je celá řada rozporů. Svědek P. si některé vybrané detaily s odstupem času pamatuje naprosto přesně a jiné nikoli, navíc sám o sobě prohlásil, že by zabloudil i na chodbě. Svědek V. si fakticky nic bližšího nepamatuje. Z výpovědí svědků je evidentní, že jsou značně ovlivněni pocity svědka K. a jejich pocity o nedokončenosti jsou subjektivní. Existuje zde disproporce mezi natočenou realitou, která by sama o sobě měla být krajským soudem argumentačně vypořádána.

[15] Výtky k výpovědi svědků má stěžovatelka i v otázce měničů. Typickým omylem laiků je, že zaměňují měnič napětí a střídač. Fotovoltaická elektrárna má dva centrální měniče, ty musely být zapojeny, jinak by elektrárna v den kontroly nebyla schopna vyrábět proud. Svědek P. je absolventem Českého vysokého učení technického a je vzdělán v silnoproudu, přesto protokol o zajištění důkazu ohledáním věci podepsal. To svědčí o nedostatečné péči, úmyslu či povrchnosti. Stěžovatelčina elektrárna nemá střídače podobné jako sousední elektrárna FVE SAŠA SUN a ZDENĚK SUN, ale má jeden centrální kiosek, ve kterém jsou umístěny velké průmyslové střídače. Svědci prohlásili, že nebyly propojeny kabely do střídačů. Takové zjištění nebylo možno vůbec učinit. Tyto mohutné kabely vedou v zemi a jejich délka je několik kilometrů.

[16] Kdyby svědci opatřili důkazy daty a důkladně a jasně sdělili, na kterých místech natáčeli, bylo by možné o záznamech polemizovat. Nyní se stěžovatelka ocitla v situaci, že

pokračování

se může snažit nalézt místa, odkud byl materiál pořízen. Přinejmenším u záběrů, které mají pevné orientační body, lze prokázat, že se nejedná o elektrárnu stěžovatelky. Záběry buď dokazují, že FVE SUN VIK 2 byla dokončena, nebo se týkají jiné elektrárny. Dále krajský soud zmiňuje tzv. „první záběr“, který bývá označován též jako tzv. „špice“. V reálném pohledu však žádná špice na elektrárně není. Elektrárna je rozdělena na dva bloky členitým terénem. Spodní blok, který podle katastrální mapy může připomínat špici, je obtížně přístupný dokonce v létě, v zimě je přístupný maximálně terénním vozem či pěšky.

[17] Má-li pak s uvedenou lokalitou dle krajského soudu souvislost několikasekundový materiál údajně pořízený dne 20. 12. 2010, potom je třeba poukázat, že soubor má název „20101220_...m2ts“ a časovou stopu 20. 12. 2010 20:22, proti 20. 12. 2010 10:38. Součástí spisu jsou i další záběry ze dne 20. 12. 2010 a všechny jsou kontinuálně číslovány VTS 01 až VTS 46. Údajný záběr z 20. 12. 2010 na stěžovatelčinu elektrárnu, který měl být pořízen při prohlídce FVE SAŠA SUN a ZDENĚK SUN, tedy není uložen pod podobným jménem a navíc není ani v logické sekvenci. Jde o naprosto neprůkazný záběr a bylo by jej nezbytné podrobit dalšímu zkoumání.

[18] Krajský soud jako vodící prvek zřejmě pochopil kiosky S2. Takových kiosků je po areálu 20 až 25. Označení S2 se nenachází jen na jednom z nich. Kiosky jsou plně mobilní. K omylu tehdejších pracovníků žalovaného mohlo jistě přispět to, že zástupci kontrolovaných vedlejších elektráren prohlašovali, že nepokryté konstrukce nepatří jejich elektrárnám. Šlo o poměrně nepřekvapivé jednání osob, které se snažily tvrdit, že nedostatky se netýkají právě jejich elektrárny.

[19] Stěžovatelka se vymezila i vůči § 66 odst. 2 s. ř. s., který obsahuje oprávnění nejvyššího státního zástupce k podání žaloby v případě, že k tomu shledá závažný veřejný zájem. Má za to, že pokud by k podání žaloby postačoval zájem na zachování zákonnosti správního rozhodnutí, byl by požadavek na zachování závažného veřejného zájmu nadbytečný. V daném případě se však žalobcem uváděné důvody míjejí se závažným veřejným zájmem. Jde-li o problém s bezpečností energetického zařízení, nebylo ani prokázáno ani vysvětleno, čím by předmětná výroba měla ohrožovat nějaké chráněné zájmy. Žalobce neuvedl, jaké technické předpoklady neměly odpovídat skutečnosti. Stěžovatelce je znám judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 - 70, má však za to, že pokud není existence závažného veřejného zájmu posuzována při hodnocení přípustnosti žaloby, mělo by se tak dít minimálně z hlediska její důvodnosti, z hlediska věcné legitimace. Stěžovatelka poukázala na nutnost ochrany nabytých práv, právní jistoty a dobré víry.

[20] Stěžovatelka navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně navrhla, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

[21] Žalovaný nevyužil možnosti podat vyjádření ke kasační stížnosti, vyjádřil se pouze k návrhu na přiznání odkladného účinku. Žalobce žádné vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[23] Krajský soud při právním hodnocení věci vyšel z § 5 odst. 3 energetického zákona a § 9 písm. d) vyhlášky č. 426/2005 Sb. Shledal přitom, že v řízení o udělení licence na výrobu elektřiny musí být transparentně prokázáno, že energetické zařízení bylo ve smyslu příslušných technických norem revizním technikem skutečně zkontrolováno. Revizní zpráva je pak dle krajského soudu zásadním skutkovým podkladem, kterým se prokazuje, že energetické zařízení má úroveň odpovídající technickým normám a je bezpečné. Dle napadeného rozsudku je pak revizní zpráva jediným dokladem, z něhož se podává nejen bezpečnost, ale i samotná technická dokončenost zařízení. Tato zpráva tak musí být zpracována po prohlídce dokončené fotovoltaiické elektrárny.

[24] V bodě [23] shora uvedená obecná východiska krajského soudu nebyla v kasační stížnosti napadena. Krajský soud v nynější věci shledal zásadní vady revizní zprávy spočívající v tom, že v den konání revize (18. 11. 2010) ani ke dni vydání správního rozhodnutí (26. 11. 2010) nebyla elektrárna zcela dokončena. Krajský soud vzal za prokázané, že přinejmenším část elektrárny při ústním jednání označovaná jako výběžek či špice nebyla dokončena ani ke dni vydání licence. Revizní zpráva tak dle krajského soudu trpěla tak zásadní vadou, že jí nebylo možno prokázat splnění zákonných požadavků. Stěžovatelka pak v kasační stížnosti rozporuje uvedené skutkové zjištění. Činí tak prostřednictvím námitek vůči dokazování [část VI. a) tohoto rozsudku] a námitek vůči úplnosti zjištění skutkového stavu a hodnocení provedených důkazů [část VI. b)]. Dále stěžovatelka nesouhlasí s neprovedením jí navržených důkazů [část VI. c)] a vznesla rovněž námitku, že nebyl dán závažný veřejný zájem k tomu, aby nejvyšší státní zástupce mohl podat žalobu [část VI. d)].

VI. a) Námitky vůči dokazování

[25] Hodnocení krajského soudu, že stěžovatelčina elektrárna nebyla ke dni její revize (18. 11. 2010) ani ke dni vydání licence dokončena (26. 11. 2010), bylo vystavěno mj. na zjištěních získaných z dokazování provedeného protokolem o zajištění důkazu ohledáním věci nemovité, videodokumentací a fotodokumentací ze dnů 20. 12. 2010 a 23. 12. 2010, kterou pořídili tehdejší pracovníci žalovaného. Stěžovatelka namítla, že krajský soud se vůbec nezabýval přípustností právě zmíněných důkazů.

[26] Tvrdí, že její výhrady proti opatření protokolu a záznamů byly obsaženy v jejím vyjádření k žalobě ze dne 17. 7. 2014. Nejvyšší správní soud konstatuje, že zde jsou obsažena zcela obecná a nekonkrétní tvrzení, a to „provedení kontroly bylo účelové a závěry a zjištění kontroly nejsou správné. Samotný způsob provedení kontroly, o jejímž provedení byla

pokračování

kontrolovaná osoba vyrozuměna dne 22. 12. 2010 a k jejímu provedení mělo dojít dne 23. 10. 2010, je minimálně zvláštní a odůvodnění nutnosti tak rychlé kontroly zde rovněž neobstojí.“ Důvody, proč bylo třeba místní ohledání učinit neprodleně, jsou z rozsudku krajského soudu patrné. Tehdejší pracovníci žalovaného dne 20. 12. 2010 při kontrole jiných elektráren v areálu válcoven v Chomutově zjistili, že se v dané lokalitě buduje další fotovoltaická elektrárna. Jelikož hrozilo nebezpečí z prodlení spočívající v tom, že v krátké době by mohla být rozestavěná elektrárna dokončena, nebylo možno s ohledáním otálet.

[27] Až v kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že usnesení o zajištění důkazu dle § 138 odst. 1 správního řádu ze dne 22. 12. 2010, č. j. 13853-7/2010-ERU, na které navazovalo místní ohledání dne 23. 12. 2010, odporuje § 2 odst. 3 správního řádu.

[28] Tomu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Ust. § 2 odst. 3 správního řádu zakotvuje zásadu ochrany práv nabytých v dobré víře a zásadu přiměřenosti, dle níž lze zasahovat do práv jen v nezbytném rozsahu. V dané věci existovaly konkrétní a relevantní poznatky (budování elektrárny), které bylo třeba prověřit. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s tím, že hrozilo nebezpečí z prodlení, jelikož bylo možno předpokládat, že elektrárna bude brzy dokončena a po jejím dokončení by ohledání ztratilo reálný význam. Proti možnosti provést zajištění důkazu dle § 138 odst. 1 správního řádu stěžovatelka nic konkrétního nenamítala. Nejvyšší správní soud tak vychází z toho, že usnesení o zajištění důkazu a následné místní ohledání mělo zákonný podklad, bylo odůvodněno konkrétními a relevantními poznatky (budování elektrárny) a bylo třeba jednak rychle, neboť hrozilo riziko z prodlení. Místní ohledání přitom v daném případě nepředstavovalo nijak invazivní postup. Zdejší soud tak uzavírá, že zásada přiměřenosti ani ochrana práv nabytých v dobré víře nebyla porušena.

[29] Provedení důkazů protokolem, svědeckými výpověďmi ani záznamy nemůže bránit skutečnost, že DVD a CD se záznamy nebyly obsahem správního spisu. Neschopnost žalovaného tyto záznamy předložit svědčí o jeho jistém pochybení. Takové pochybení však nijak neznemožňuje provést příslušné dokazování v řízení před soudem, jestliže si krajský soud záznamy opatřil jiným způsobem. Opačný náhled by byl v rozporu s principem plné jurisdikce a ve svém výsledku by činil soudní kontrolu správních rozhodnutí iluzorní.

[30] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 30. 1. 2015 zaslaném krajskému soudu potvrdil, že fotodokumentace a videodokumentace obsahem spisu není. Krajský soud si CD a DVD s příslušnými záznamy opatřil od Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru hospodářské kriminality, jemuž byly předány Ing. K., tj. bývalým pracovníkem žalovaného, který se ohledání účastnil. Dle soudního razítka byly záznamy předány krajskému soudu dne 15. 4. 2015 ve 14.30 hod.

[31] Stěžovatelka tvrdí, že naposledy ve dnech 12. 6. 2015 a 16. 6. 2015 prostřednictvím tehdejšího právního zástupce žádala o předložení těchto záznamů, ale tvrdí, že jí bylo sděleno, že tato dokumentace není obsahem spisu. K tomu navrhla důkaz výsledkem advokátní koncipientky tehdejšího právního zástupce. V návaznosti na to namítla, že se se záznamy seznámila až při ústním jednání před krajským soudem dne 18. 6. 2015, ale tehdy

již neměla prostor je účinně vyvrátit. Odkázala též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2008, č. j. 1 As 18/2008 - 68, dle něhož má být účastník dle povahy důkazů seznámen s nimi i předem. Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatelky nepřisvědčil.

[32] V uvedeném rozsudku sp. zn. 1 As 18/2008 bylo uvedeno: *„Žádné ustanovení soudního řádu správního (za přiměřeného použití občanského soudního řádu) ale výslovně neurčuje, ve které fázi řízení má soud právu účastníka řízení na seznámení s navrženými důkazy dostat. Z logiky věci, plynoucí zejména ze zásady rovnosti zbraní, je však nutno uzavřít, že účastník řízení musí mít možnost seznámit se s důkazy předloženými soudem, jakož i možnost vyjádřit se před soudem k jejich existenci, obsahu a pravosti, ve formě a době přiměřené jejich relevanci, tedy v případě potřeby i písemně a předem.“* Na okraj lze poznamenat, že v citovaném rozsudku u tehdy řešené věci zdejší soud neshledal pochybení v tom, že žalovaný byl s důkazním návrhem žalobce seznámen až při jednání.

[33] Nejvyšší správní soud konstatuje, že důkaz videozáznamy byl prováděn při jednání, jemuž byl přítomen zástupce stěžovatelky. Záznam v průběhu jeho přehrávání před soudem komentoval svědek K. Ve vztahu k záběrům, které byly pořízeny dne 23. 12. 2010, svědek poukazoval na orientační body (kiosky S2) a ukazoval v katastrální mapě, kterých míst se záběr týká. Ze svědkovy výpovědi bylo zjevné, že nikoli všechny záběry se týkají stěžovatelčiny elektrárny, ale že na části záběrů při průjezdu autem je FVE AREA SUN. Přejít mezi elektrárnou stěžovatelky a FVE AREA SUN svědek nedokázal určit. Část stěžovatelčiny elektrárny (výběžek či „špicí“, jak byla tato část označována při jednání), však svědek jednoznačně identifikoval, přičemž poukazoval na kiosky S2 jako jeden z orientačních bodů. Tato část stěžovatelčiny elektrárny ostatně ani nesousedí s FVE AREA SUN. Ve vztahu k záběru, který byl pořízen 20. 12. 2010, svědek v katastrální mapě určil místo, odkud byl záběr pořízen. Kde se nachází místo, odkud byl pořízen záběr z 20. 12. 2010, svědek poukazoval rovněž na záběrech, které byly pořízeny 23. 12. 2010.

[34] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že propojení promítaných záběrů s komentářem svědka, který byl účasten jejich pořizování, který poukazoval na orientační body a který též při jednání identifikoval místa pořízení záběrů, vytvořilo jednoduše přehlednou situaci (bylo poznat, které záběry se týkají tzv. „špicí“, bylo poukázáno na nemožnost přesného určení přechodu mezi FVE AREA SUN a elektrárnou stěžovatelky, bylo zjevné, že na části záběrů není stěžovatelčina elektrárna vůbec). Tato přehledná situace umožňovala dostatečné posouzení záběrů i bez jejich předchozího zhlédnutí. K návrhu stěžovatelky byl proveden důkaz jí předloženým videozáznamem, který z části zobrazuje shodná místa, která byla na záznamu pořízeném tehdejšími pracovníky žalované (jde o záběr z automobilu, kdy se na stěžovatelčiných záběrech jede směrem od kiosku S1 směrem dolů – jde o oblasti, které jsou ve stěžovatelčiných záběrech označovány jako S1 a S2; na záběrech bývalých pracovníků žalovaného jel automobil nahoru směrem ke kiosku S1). Vzhledem k záznamům, které stěžovatelka sama nabídla, je zřejmé, že musela mít zcela jasno o tom, jak vypadá její elektrárna a její okolí. Nejvyšší správní soud v takovém případě nespatřuje překážky, které by jí bránily v posouzení záběrů a vyjádření jejího procesního stanoviska na jednání i za situace, kdy promítané záběry pořízené tehdejšími pracovníky viděla poprvé až na jednání soudu.

pokračování

[35] Zdejší soud tak ve vztahu ke stěžovateli odkazu na rozsudek sp. zn. 1 As 18/2008 konstatuje, že obsah záznamů na CD a DVD společně se skutečnostmi uvedenými v bodech [33] a [34] svědčí o tom, že nebylo nezbytné, aby se záznamy musela být stěžovatelka seznámena předem. Je vhodné zdůraznit, že zástupce stěžovatelky, byť při jednání před krajským soudem dostal dostatečný prostor, ani v náznaku neuvedl, že by i po jejich zhlédnutí potřeboval záznamy blíže prozkoumat a že k tomu nedostal příležitost před jednáním.

[36] Stěžovatelka v dané souvislosti namítla, že pokud by jí byl poskytnut reálný prostor, byla by schopna přinejmenším část záběrů vyvrátit tím, že se věnují jiným lokalitám než její elektrárně. Skutečnost, že ne všechny záběry se týkají stěžovatelčiny elektrárny, zcela bezpečně vyplynula již při jednání, přičemž tuto okolnost svědek potvrdil. Je zřejmé, že na části záběrů je elektrárna FVE AREA SUN a krátce i další elektrárny a dále, že přechod mezi stěžovatelčinou elektrárnou a FVE AREA SUN je na záběrech obtížně určitelný. Zmíněné okolnosti byly při jednání jednoznačně patrné i bez toho, že by to musela stěžovatelka sdělovat. To, že se část záběrů netýká stěžovatelčiny elektrárny, ani nejasnost přechodu mezi elektrárnami, však nijak nezpochybňuje závěry krajského soudu, jelikož u některých záběrů je patrné, že se stěžovatelčiny elektrárny týkají. Jde o záběry, na nichž je zachycen tzv. výběžek či špice, k tomu viz zejména bod [42] níže.

[37] Vzhledem k výše popsané povaze záznamů a průběhu jednání, které umožnilo jejich přehledné posouzení, Nejvyšší správní soud neshledal, že by stěžovatelce nebyla v průběhu řízení umožněna procesní obrana a že by jí bylo znemožněno dostatečně hájit své procesní stanovisko. Na tomto závěru by nemohlo nic změnit ani to, že by se ukázalo pravdivým její tvrzení, že 12. 6. 2015 a 16. 6. 2015 (tj. před jednáním, které se konalo dne 18. 6. 2015 a kde byl prováděn důkaz záznamy) se i přes svou snahu nemohla se záznamy seznámit předem, ačkoli tehdy již měly být obsahem soudního spisu. I v případě pravdivosti zmíněného tvrzení stěžovatelky by šlo o vadu řízení, která by v dané věci neměla v konečném důsledku reálný dopad do možnosti stěžovatelky vyjádřit se k záznamům. Tato vada by tedy nemohla být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Z tohoto důvodu zdejší soud shledal nadbytečné, aby k uvedenému tvrzení stěžovatelky o nemožnosti seznámit se se záznamy před jednáním vyslyšel navrženou svědkyni či aby prováděl důkaz jejím prohlášením ze dne 20. 7. 2015.

[38] V části kasační stížnosti, kde stěžovatelka namítla porušení práva na seznámení s důkazy, poukazovala na antedatování protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci nemovitě, vymezovala se proti tomu, že by 23. 12. 2010 měly na elektrárně probíhat práce, a vyjadřovala pochybnosti nad odborností a důvěryhodností svědků. Vzhledem k tomu, že nejde o námitky vztahující se k seznámení s důkazy, ale k hodnocení provedených důkazů, vypořádá je Nejvyšší správní soud s ostatními námitkami, které se týkají hodnocení důkazů, v části VI. b) tohoto rozsudku.

VI. b) Zjištění skutkového stavu a hodnocení důkazů

[39] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem, že z provedeného dokazování vyplynulo, že část stěžovatelčiny elektrárny byla ke dni 20. 12. 2010 teprve

budována a ani dne 23. 12. 2010 nebyla zcela dokončena. Tento závěr se týká části elektrárny při jednání před krajským soudem označované jako výběžek či špice.

[40] Stěžovatelčina fotovoltaická elektrárna je příkřejším svahem rozdělena na dvě části. Na horní část umístěnou na severu, která dále ze severu sousedí s FVE AREA SUN, a na dolní část umístěnou na jihu, která na katastrální mapě vytváří vzhledem k tvaru pozemku určitý cíp. Označení výběžek či špice se pak vztahuje k tomuto jižnímu cípu. Tato špice tvoří nezanedbatelnou část stěžovatelčiny elektrárny.

[41] Nelze souhlasit se stěžovatelkou, že její elektrárna připomíná špici jen na katastrální mapě, ale nikoli v terénu. Jak je patrné ze záběrů, které se týkají jak 20. 12. 2010, tak 23. 12. 2010, zcela v jižní části její elektrárny se mezi jednotlivými řadami panelů jejich délka směrem z jihu na sever zvětšuje. Panely tak vytvářejí určitou špici i v terénu.

[42] O skutečnosti, že svědecké výpovědi a některé ze záběrů se týkají této špice, nemá Nejvyšší správní soud pochybnosti. Svědci K. a P. byli v areálu, kde se elektrárna nachází, opakovaně. Při ohledání pozemku dne 23. 12. 2010 byli vybaveni katastrální mapou. Svědek K. byl na mapě schopen identifikovat, které záběry se týkají špice, a dále na mapě ukázal, kudy se pohybovali. Záběry, které byly pořízeny, odpovídají situaci na katastrální mapě založené ve správním spisu (na záběrech i mapě je patrná špice na elektrárně a dále uspořádání odboček a zatáček na cestě, kterou svědci projeli autem). Při porovnání záběrů, které pořídili tehdejší pracovníci žalovaného, a záběrů, jimiž bylo dokazováno k návrhu stěžovatelky a jichž se účastnil D. Z., je patrné, že ohledně oblasti, kde se nalézá FVE AREA SUN a elektrárna stěžovatelky, jde o stejná místa (jde o záběr z automobilu, kdy se na stěžovatelčiných záběrech jede po cestě směrem od kiosku S1 dolů, na záběrech pracovníků žalovaného jel automobil nahoru směrem ke kiosku S1).

[43] Dalším orientačním prvkem je kiosek S2, který se nachází u tzv. špice stěžovatelčiny elektrárny. Skutečnost, že ve stěžovatelčině elektrárně se nachází kiosek S2, potvrzuje i záznam, jímž bylo k návrhu stěžovatelky dokazováno a kde D. Z. konstatuje, že „*domek S2 je dole*“, přičemž ukazuje v katastrální mapě do míst, kde je špice stěžovatelčiny elektrárny. Na záběrech nabídnutých stěžovatelkou však tento kiosek S2 není zaznamenán. Stěžovatelka sice v kasační stížnosti tvrdila, že kiosky jsou mobilní a v areálu je jich více, takové tvrzení však nezpochybnilo správnost skutkových zjištění krajského soudu, jelikož skutečnost, že tehdejší pracovníci žalovaného natočili kiosek S2 umístěný ve stěžovatelčině elektrárně, je potvrzena z více zdrojů. Jeho umístění je patrné z celkového kontextu pořízených záběrů, v nichž se lze s pomocí katastrální mapy orientovat natolik, aby zde bylo možno bezpečně určit, které záběry se týkají špice stěžovatelčiny elektrárny. Dále je potvrzeno i D. Z., o čemž bylo výše pojednáno.

[44] K orientačním bodům se vztahuje i tvrzení stěžovatelky, že svědci nepoukázali na žádné takové body a že je nutno mít specifikována místa, odkud byl záběr pořízen. Zdejší soud k tomu konstatuje, že orientačním bodem je např. kiosek S2, uspořádání stěžovatelčiny elektrárny (špice v jižní části, okolní terén apod.). Na kiosek S2 a rozdělení elektrárny svahem na dvě části přitom svědecké výpovědi odkazují. Zdejší soud dále poukazuje na výpověď svědka K., jenž nad katastrální mapou popisoval, jakých míst se týkají záběry, u nichž byl schopen určit, odkud byly pořízeny. Kombinace záběrů a

pokračování

výpovědi, u níž svědek v mapě identifikoval patřičná místa, umožnila orientaci natolik, aby bylo možno identifikovat, že jde o špici stěžovatelčiny elektrárny.

[45] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že záběr pořízený dne 20. 12. 2010, kterým bylo před krajským soudem dokazováno, zobrazuje špici stěžovatelčiny elektrárny, což bylo svědecky potvrzeno a což dokládá i kiosky S2 na záběru a charakteristické uspořádání řad panelů do špice na stěžovatelčině elektrárně. Datum pořízení záběrů potvrzují svědci, kteří 20. 12. 2010 prováděli kontrolu na sousedních elektrárnách a na jednom záběru pak zachytili i stěžovatelčinu elektrárnu. V tu dobu dělníci na špici stěžovatelčiny elektrárny instalovali kovové konstrukce, které ještě nebyly osazeny ani panely. S obsahem záznamu se shodují svědecké výpovědi svědků K. a P., tehdejších pracovníků žalovaného. Svědek V., třetí z tehdejších zaměstnanců žalovaného, na místě dne 20. 12. 2010 nebyl, byl zde až 23. 12. 2010.

[46] Neleze souhlasit se stěžovatelkou, která tvrdí, že soubor se záběrem z 20. 12. 2010 má název, který neodpovídá ostatním souborům pořízeným toho dne. Název tohoto souboru není „20101220_...m2ts“, jak tvrdí stěžovatelka, ale daný soubor je označen jako „VTS_21_1.VOB“, což plně koresponduje s ostatními označeními v řadě VTS 01 až VTS 46.

[47] Na záběrech špice stěžovatelčiny elektrárny pořízených dne 23. 12. 2010 je patrné, že panely jsou na kovových konstrukcích již osazeny. Některé dráty pod panely však nejsou uprostřed řady panelů propojeny a jejich konce zde pouze volně visí. I zde zdejší soud souhlasí s krajským soudem, že jde o doklad nedokončenosti stěžovatelčiny elektrárny. Výpovědi svědků K. a P. byly v souladu i s těmito záběry. Výpověď svědka V. nebyla natolik konkrétní jako výpovědi jmenovaných bývalých pracovníků žalovaného.

[48] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou, že hodnocení dokončenosti elektrárny by v nynějším případě představovalo odbornou otázku, k jejímuž hodnocení není soud odborně vybaven. I laikovi je zjevné, že kovové konstrukce, které dělníci teprve sestavují a na nichž ještě nejsou ani položeny solární panely, představují nedokončenou solární elektrárnu. V tomto stavu se špice na stěžovatelčině elektrárně nacházela dne 20. 12. 2010. Co se týče 23. 12. 2010, není třeba zvláštních odborných znalostí k tomu, aby soud zhodnotil, že vzájemně nepropojené dráty visící pod panely umístěnými uprostřed řady panelů bylo třeba vzájemně zapojit, aby byla elektrárna dokončena. Ostatně na jiných řadách panelů v areálu, ať již patřily stěžovateli či ne, byly tyto dráty vzájemně propojeny.

[49] Přisvědčit nebylo možno ani stěžovatelčinu tvrzení, že nepropojení některých panelů mohlo být dáno např. probíhajícími zkouškami zajišťovanými odborně způsobilými osobami. V kontextu zjištění, že dne 20. 12. 2010 byly na části stěžovatelčiny elektrárny instalovány kovové konstrukce, které pak byly ke dni 23. 12. 2010 osazeny panely, z nichž však ne všechny byly propojeny, je zřejmé, že nešlo o zkoušky, ale že šlo o nedokončení prací, které krátce před 23. 12. 2010 na elektrárně probíhaly. To, že by 23. 12. 2010 měly na elektrárně probíhat nějaké zkoušky, ostatně zůstalo pouze v rovině tvrzení, které stěžovatelka nijak nedoložila.

[50] Stěžovatelčin výklad o střídačích a měničích, jímž se snažila zpochybnit svědecké výpovědi, dle zdejšího soudu nic nemění na správnosti skutkových zjištění krajského soudu. Ve vztahu k záznamům a svědeckým výpovědím vztahujícím se k 20. 12. 2010, kdy byla stěžovatelčina elektrárna v části označované jako špice teprve budována a nebyla osazena ani solárními panely, jde o argumentaci irelevantní. Ani ve vztahu ke stavu elektrárny ke dni 23. 12. 2010 nevede zmíněný stěžovatelčin výklad k závěru, že by svědci nebyli schopni zaregistrovat a posoudit, že dráty pod panely nebyly vzájemně propojeny.

[51] Stěžovatelka uvedla, že část záběrů pořízených tehdejšími zaměstnanci žalovaného se netýká její elektrárny. S tím Nejvyšší správní soud souhlasí. Na části záběrů je FVE AREA SUN a též jiné elektrárny. Současně platí, že na záběrech není jednoznačně určitelný přechod mezi severní hranicí stěžovatelčiny elektrárny, která ji odděluje od FVE AREA SUN. Nejde však o skutečnosti, které by mohly zpochybnit napadený rozsudek. Kromě záběrů, na kterých není stěžovatelčina elektrárna či u kterých nelze jednoznačně identifikovat, že jde o stěžovatelčinu elektrárnu, byly krajskému předloženy i záběry, u nichž jde bez pochyb určit, že je na nich zachycena část stěžovatelčiny elektrárny, její tzv. špice. Jelikož tato špice nesousedí s elektrárnou FVE AREA SUN, není problémem ani to, že nelze na záběrech určit přechod mezi touto elektrárnou a elektrárnou stěžovatelky. Právě tzv. špice, u níž je nepochybné, že tvoří součást stěžovatelčiny elektrárny, se týkají závěry o nedokončenosti.

[52] Okolnost, že svědek P. o sobě prohlásil, že by zabloudil i na chodbě, není schopná zpochybnit, že se svědci vyjadřovali ke stěžovatelčině elektrárně. Jednak na místě nebyl svědek P. sám, ale se dvěma dalšími kolegy, svědek K. přitom na žádné potíže s orientací nepoukazoval, naopak byl schopen v mapě identifikovat místa některých záběrů. Věrohodnost svědka P. nezpochybňuje ani to, že některé skutečnosti si pamatoval přesně a jiné nikoli. To lze připsat časovému odstupu od okolností, k nimž vypovídal. Svědek se v totiž roce 2015 vyjadřoval ke skutečnostem, které vnímal na sklonku roku 2010. Svědek P. se ve své výpovědi neodchyloval od toho, co vypovídali zbylí zaměstnanci žalovaného, a jeho výpověď koresponduje s pořízenými záznamy. Jeho výpověď je věrohodná.

[53] Dále se stěžovatelka snažila pořízené záběry a svědecké výpovědi zpochybnit tvrzením, že část její elektrárny tvořící špici je obtížně přístupná i v létě a v zimě je přístupná jen terénním automobilem nebo pěšky. V kasační stížnosti rovněž uvedla, že její elektrárnu nelze objet autem a že na centrální komunikaci je vystavěn plot. Zdejší soud konstatuje, že ani tímto záběry a výpovědi zpochybnit nelze. Ze záběrů je patrné, že se u špice stěžovatelčiny elektrárny tehdejší pracovníci žalovaného pohybovali pěšky. Záběry nesvědčí o tom, že by automobilem dojeli až ke špici. Do automobilu nasedali až na cestě, která je nedaleko této špice. Vzhledem k tomu, že i D. Z. se na záběrech poskytnutých stěžovatelkou po areálu pohyboval automobilem a použil k tomu část cesty, po níž jeli i tehdejší zaměstnanci žalovaného, je jasné, že bylo možné se takto po areálu pohybovat. Při své jízdě autem pracovníci žalovaného projížděli též místy, kde je FVE AREA SUN. Na počátku a na konci okruhu je však elektrárna stěžovatelky (její špice), přičemž na konci záběru je špice natáčena z horního okraje svahu nad ní.

[54] Hodnověrnost svědeckých výpovědí nenarušila ani skutečnost, že protokol o zajištění důkazu ohledáním věci nemovité byl sepsán později než 23. 12. 2010, kdy se uskutečnilo ohledání. Všichni svědci se shodli, že protokol nebyl sepsán téhož dne, kdy se

pokračování

ohledání uskutečnilo. Důvodem bylo, že ohledání bylo ukončeno v době, kdy se počalo stmívat, a svědci se dohodli, že protokol vyhotoví až následně. Všichni svědci potvrdili, že k sepsání protokolu došlo až následně, nicméně že se samotné ohledání uskutečnilo 23. 12. 2010, důvody k pozdějšímu sepsání protokolu logicky odůvodnili. Nejvyšší správní soud proto má za to, že takový pozdější sepis protokolu nesnižuje hodnověrnost svědků, která je navíc podpořena obsahem záznamů. O tom, že ohledání probíhalo 23. 12. 2010, není pochyb kromě svědeckých výpovědí též z toho důvodu, že na záběrech, které jej dokumentují, jsou zabrány noviny z tohoto dne a v průběhu záznamu zaznělo z rádiového vysílání, že je 23. 12. 2010.

[55] Dále se stěžovatelka vymezuje proti tomu, že v protokolu se pojednává o probíhajících zemních pracích. Vzhledem k tomu, že u kiosku S2 je na záběrech patrný otevřený výkop, v něm položené kabely a stranou vyházená hlína, nelze mít proti zmínce o výkopových pracích v protokolu nejmenších námitek. Výraz probíhající zemní práce lze interpretovat tak, že tyto práce nebyly ještě dokončeny, nikoli nutně tak, že by pracovníci žalovaného museli 23. 12. 2010 vidět někoho tyto práce dokončovat. Ani v tomto směru nelze dovozovat s poukazem na obsah protokolu nevěrohodnost svědeckých výpovědí.

[56] Ani zbylý poukaz stěžovatelky na obsah protokolu (osazování panelů, nezapojení měničů) zdejší soud nevedl k přehodnocení závěru o tom, že svědecké výpovědi tehdejších pracovníků žalovaného jsou důvěryhodné. Jde totiž o okrajové skutečnosti ve srovnání s tím, že svědci si ve svých výpovědích neodporovali, ale naopak se shodovali či doplňovali a jejich výpovědi korespondovaly s pořízenými záznamy na DVD. Svědci K. a P. se přitom ke stavu stěžovatelčiny elektrárny vyjadřovali dostatečně konkrétně.

[57] Na tomto místě může Nejvyšší správní soud shrnout, že neshledal nejmenšího pochybení na hodnocení krajského soudu, který dospěl k tomu, že část stěžovatelčiny elektrárny (její jižní cíp, špice) byla ke dni 20. 12. 2010 ve stavu rozestavěnosti a i stav této části elektrárny ke dni 23. 12. 2010 vzbuzoval zřejmé pochybnosti o dokončenosti.

VI. c) Neprovedení důkazů navržených stěžovatelkou

[58] Stěžovatelka, která byla v řízení před krajským soudem v postavení osoby zúčastněné na řízení, v kasační stížnosti vyjádřila nesouhlas s tím, že krajský soud neprovedl jí navržené důkazy. Šlo o dokumenty, které dle jejího názoru prokazují výrobu elektřiny v její elektrárně i před 23. 12. 2010, a vylslech D. Z.

[59] V bodech [52] až [54] rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 294/2014 - 114, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že i ve vztahu k důkazním návrhům podaným osobou zúčastněnou musí soud navržené důkazy provést nebo řádně zdůvodnit, proč k jejich provedení nepřistoupil.

[60] Krajský soud neprovedl důkaz protokolem ze dne 22. 12. 2010 ke smlouvě o připojení zařízení k distribuční soustavě, smlouvou o připojení zařízení k distribuční soustavě a tabulkou s přehledem dodané energie od 22. 12. 2010. Podle této tabulky měla být do sítě ACTHERM dodávána ze stěžovatelčiny elektrárny energie ve dnech 22. 12. 2010, 23. 12. 2010 a od 27. 12. 2010 do 31. 12. 2010. Důvodem k neprovedení důkazů bylo, že tyto listiny nemohou rozptýlit pochybnosti o tom, že ke dni výchozí revize, tj. ke dni 18. 11. 2010, elektrárna ještě dokončena nebyla. Dle krajského soudu ani faktura ze dne

8. 1. 2011, kterou stěžovatelka účtuje odběrateli ACTHERM, spol. s r.o., výrobu elektrické energie za období prosince roku 2010 ve výši 12,20 Kč (0,375 MWh), nic nevypovídá o stavu elektrárny v době, kdy byla pro její provozování licence udělena (26. 11. 2010), především však ani o stavu ke dni provedení výchozí revize (18. 11. 2010).

[61] Nejvyšší správní soud v právě uvedených důvodech, pro které krajský soud nevyhověl důkazním návrhům, nespatřuje žádné pochybení. Listiny se skutečně vztahují k prosinci 2010, nemají tak vypovídací hodnotu k datu provedení revize (18. 11. 2010) či vydání napadeného správního rozhodnutí (26. 11. 2010). Dodát lze, že krajský soud vycházel z toho, že ke dni 20. 12. 2010 a 23. 12. 2010 nebyla dokončena určitá část elektrárny (výběžek či špice, která je u kiosku S2), a tudíž nemohla být pravdivá revizní zpráva, dle níž dne 18. 11. 2010 „[b]yla provedena kompletní elektroinstalace fotovoltaických panelů, jejich zapojení do DC string boxů a propojení s rozvodnou S2.“ Nedokončenost elektrárny v části označované jako špice nejsou popsané listiny zpochybnit též z toho důvodu, že případné dodávky energie v závěru prosince tudíž mohly pocházet z jiných částí elektrárny a po 23. 12. 2010 dokonce i z té části, která k 23. 12. 2010 ještě nebyla dokončena, ale mohla být dokončena později v prosinci 2010.

[62] Krajský soud dále neprovedl výslech D. Z., jednatele společnosti ACTHERM, který se účastnil pořízení záběrů elektráren v předmětné lokalitě, jimiž byl k návrhu stěžovatelky proveden důkaz před krajským soudem. Stěžovatelka tvrdí, že tyto záběry byly pořízeny dne 23. 12. 2010. Tento svědek se měl vyjádřit ke klimatickým podmínkám, ke stavu elektrárny a k tomu, že pracovníci žalovaného nemohli na místě samém zjistit stav elektrárny ani provést přesnou dokumentaci.

[63] Nejvyšší správní soud opakuje, že záznamem, který byl pořízen za účasti D. Z., bylo v řízení před krajským soudem dokazováno. Krajský soud navíc znal stanovisko D. Z., jelikož provedl důkaz jeho dopisem ze dne 10. 6. 2015, zn. Ř-29/15, adresovaným JUDr. V. R., kde se vyjadřoval ke klimatickým podmínkám, možnosti kontroly kabelů položených v zemi, možnosti objet areál autem apod. Za této situace zdejší soud souhlasí s tím, že krajský soud mohl výslech tohoto svědka odmítnout provést pro nadbytečnost. Ke stavu stěžovatelčiny elektrárny k 23. 12. 2010 se totiž před krajským soudem mj. vyjádřili tři svědci (tehdejší pracovníci žalovaného, dva z nich se dokázali k okolnostem vyjádřit konkrétně), byl přehrán záznam elektrárny pořízený těmito pracovníky i záznam, na kterém se podílel D. Z. Krajský soud znal obsah dopisu D. Z. a mohl důvodně předpokládat, že by ve své výpovědi zopakoval údaje, které již uvedl ve svém dopise. Za této situace bylo ke stavu stěžovatelčiny elektrárny provedeno dostatečné množství důkazů na to, aby se mohl krajský soud spokojit s vyjádřením D. Z. v jeho dopise a nemusel trvat na jeho svědecké výpovědi.

[64] Pochybení krajského soudu pak nelze spatřovat ani v hodnocení, že vyjádření D. Z. nijak nevyvrátilo zjištění získaná z vyjádření zaměstnanců žalovaného a jimi pořízené videodokumentace. Nelze souhlasit se stěžovatelkou, že by šlo o hodnocení výpovědi nevyslechnutého svědka. Šlo totiž o hodnocení vyjádření D. Z. patrně z jeho dopisu, kterým byl proveden důkaz.

[65] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti. Krajský soud se totiž na stranách 14 a 15 napadeného rozsudku vyjádřil k tomu, proč

pokračování

neprovedl navržené důkazy. Z jeho rozsudku je patrné, jaké skutkové závěry přijal a na základě jakých zjištění. Svá zjištění srozumitelně podřadil pod právní normu, kterou taktéž vyložil.

VI. d) Závažný veřejný zájem k podání žaloby nejvyšším státním zástupcem

[66] Dle § 66 odst. 2 s. ř. s. je oprávněn podat žalobu ve správním soudnictví nejvyšší státní zástupce, pokud k tomu shledá závažný veřejný zájem.

[67] Nejvyšší státní žalobce shledal závažný veřejný zájem k podání žaloby. V žalobě k tomu uvedl, že orgánům státního zastupitelství je z úřední činnosti známo, že ve více případech žadatelé o udělení licence na výrobu elektřiny v žádosti o udělení licence uvedli nepravdivé údaje, především ohledně stavu výstavby elektrárny. Dodal, že je dáno důvodné podezření, že obvykle nešlo o nedbalost, ale o úmysl, a to nejen ze strany žadatele, ale i pracovníka správního orgánu. V současné době je vedeno několik trestních řízení, která mají za cíl odhalit korupční jednání v této oblasti. Neoprávněné získání licence bylo dle nejvyššího státního zástupce pravidelně motivováno zjištěnými důvody, neboť předpokládáný rozdíl ve výnosech některých společností v závislosti na vydání licence do 31. 12. 2010 oproti termínu od 1. 1. 2011 činí běžně za dobu 20 let řádově stovky milionů korun. Nejvyšší státní zástupce má za to, že intenzita porušení veřejného zájmu je zvyšována skutečností, že od roku 2010 je provozováno energetické zařízení nemalé velikosti, aniž by do současnosti byla provedena řádná revize, která by posoudila jeho funkčnost z hlediska bezpečnosti provozu. Může tak dojít k ohrožení života a zdraví lidí.

[68] Stěžovatelka si je dobře vědoma rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 - 70 (publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS), dle něhož je úvaha o naplnění závažného veřejného zájmu vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci, nepodléhá přezkumu správními soudy a záleží jen na nejvyšším státním zástupci, zda svého práva využije. Stěžovatelka však tvrdí, že pokud není závažný veřejný zájem soudy posuzován z hlediska přípustnosti žaloby jako otázka splnění procesní legitimace nejvyššího státního zástupce, musí dle ní hrát roli z hlediska důvodnosti žaloby, tedy věcné legitimace. S tím Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[69] Ust. § 66 odst. 2 s. ř. s. vymezuje aktivní procesní legitimaci k podání žaloby, umožňuje tedy nejvyššímu státnímu zástupci vystupovat před správními soudy na straně žalobce. Dané ustanovení vymezuje podmínky přípustnosti žaloby, nikoli její důvodnosti. Soudní řád správní nezná jako důvod zrušení správního rozhodnutí to, že jím byl porušen závažný veřejný zájem. Důvody pro zrušení rozhodnutí tento předpis spojuje s nezákonností rozhodnutí či vadami správního řízení (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.). Závažný veřejný zájem se vztahuje k samotnému projednání žaloby, nikoli k hodnocení její důvodnosti. Shodným způsobem Nejvyšší správní soud nahlíží i na § 66 odst. 3 s. ř. s., který opravňuje k podání žaloby veřejného ochránce práv, jenž na rozdíl od nejvyššího státního zástupce však musí závažný veřejný zájem prokázat (viz bod [42] rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 294/2014 - 114).

[70] Ust. § 66 odst. 2 s. ř. s. představuje „procesní vstupenku“ do řízení pro nejvyššího státního zástupce za situace, kdy jiné osoby nechtějí, nemohou nebo už nemohou takové

řízení vyvolat (srov. bod [21] usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 2 As 103/2015 - 128, publ. pod č. 3254/2015 Sb. NSS). Úvaha nejvyššího státního zástupce o naplnění závažného veřejného zájmu nepodléhá soudnímu přezkumu ani z pohledu přípustnosti žaloby ani z pohledu důvodnosti žaloby, jde o výhradní posouzení nejvyššího státního zástupce. Z tohoto důvodu ostatně Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku sp. zn. 8 As 27/2006 konstatoval, že Krajský soud v Hradci Králové nepochybil, když se otázkou závažného veřejného zájmu vůbec nezabýval v řízení o žalobě podané nejvyšším státním zástupcem dle § 66 odst. 2 s. ř. s.

[71] Stěžovatelka svůj názor, že závažný veřejný zájem má být u žaloby podané nejvyšším státním zástupcem zkoumán alespoň z hlediska důvodnosti žaloby, odůvodňovala též nutností chránit legitimní očekávání a práva nabytá v dobré víře. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ochranou legitimního očekávání a práv nabytých v dobré víře se krajský soud zabýval.

[72] Krajský soud poukázal na to, že smyslem žaloby podané dle § 66 odst. 2 s. ř. s. nemůže být realizace neohrazeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů. S ohledem na princip ochrany práv nabytých v dobré víře konstatoval, že zrušení rozhodnutí o udělení licence na základě žaloby nejvyššího státního zástupce musí být podloženo závažným důvodem, který by vyvážil negativní důsledky případného zpětného přehodnocení právních závěrů, na nichž stojí rozhodnutí o udělení licence. Závěr o důvodnosti žaloby tak dle krajského soudu musí být založen na závažných zjištěních opravňujících k závěru, že nemohla být dána dobrá víra žadatele o udělení licence, tj. stěžovatelky. Tato východiska krajského soudu aproboval Nejvyšší správní soud v bodě [37] rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 4 As 84/2015 - 37, či v bodech [18] a [19] rozsudku ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 As 102/2015 - 30. Na tomto místě lze pro stručnost na tyto rozsudky odkázat.

[73] V podmínkách nynější věci Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že bylo prokázáno, že alespoň část stěžovatelčiny elektrárny (tzv. špice) nebyla ke dni konání revize (18. 11. 2010), ani ke dni vydání licence (26. 11. 2010), dokončená. Stěžovatelka si musela být vědoma toho, že revizní zpráva, ve které se uvádí, že „[b]yla provedena kompletní elektroinstalace fotovoltaických panelů, jejich zapojení do DC string boxů a propojení s rozvodnou S2“, nemohla popisovat stav ke dni provedení revize. Vzhledem k tomu, že stěžovatelčina elektrárna byla v části označovaná jako špice budována 20. 12. 2010, nemohla stěžovatelce svědčit dobrá víra v to, že jí byla licence udělena dne 26. 11. 2010 po právu. V nynějším případě byly prokázány velmi zásadní vady správního rozhodnutí a stěžovatelce nesvědčí dobrá víra, proto bylo namístě napadené správní rozhodnutí zrušit.

V. Závěr a náklady řízení

[74] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou žádnou z kasačních námitek. Kasační stížnost proto dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání dle § 109 odst. 2 s. ř. s., který takový postup předvídá.

[75] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 173/2015 - 65, jímž byl odkladný účinek přiznán. Nynějším rozsudkem se řízení o kasační stížnosti končí, přičemž skončením

pokračování

řízení dle § 73 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. pomine i přiznaný odkladný účinek kasační stížnosti.

[76] Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, nemá proto nárok na náhradu nákladů řízení. Žalobci žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žalovanému nevznikly náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu